

Sygnatura akt II Cz 1077/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2015r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Anatol Gul

Sędziowie SO Jerzy Dydo

SO Agnieszka Terpiłowska

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2015r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) w K.

przeciwko M. K.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanej na postanowienie Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 23 lipca 2015r., sygn. akt I C 524/15 (zawarte w wyroku z dnia 23 lipca 2015r. w pkt IV).

postanawia:

oddalić zażalenie.

(...)

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 23 lipca 2015 r (zawartym w pkt IV wyroku) Sąd Rejonowy w Świdnicy zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 666,68 zł tytułem kosztów procesu. W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia w przedmiocie kosztów procesu Sąd pierwszej instancji wskazał, iż orzeczenie o kosztach postępowania zostało oparte na treści art. 98 k.p.c. a zasądzone zostały koszty procesu na które składają się: opłata od pozwu 617 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, opłata notarialna w kwocie 30,75 zł, opłata ecard 1,93 zł. Strona powodowa nie wniosła o przyznanie kosztów zastępstwa procesowego.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożyła pozwana zaskarżając postanowienie w całości i zarzucając naruszenie art. 98 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie oraz przepisu art. 102 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, polegające na obciążeniu pozwanej kosztami postępowania. Mając powyższe na uwadze pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt IV poprzez odstąpienie od obciążania pozwanej kosztami postępowania. W uzasadnieniu zażalenia pozwana poniosła, iż gdyby dotychczasowy wierzyciel nie sprzedał wierzytelności cała należność zostałaby spłacona. Proces sekurytyzacji wierzytelności nie powinien powodować po stronie dłużnika dodatkowych kosztów.

Sąd Okręgowy zważył:

Zażalenie nie podlegało uwzględnieniu.

Oparcie rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu w oparciu o treść art. 102 k.p.c. może nastąpić jedynie po ustaleniu, iż w sprawie zachodzą szczególnie uzasadnione okoliczności przemawiające za nieobciążaniem kosztami strony, która przegrała proces. Zasadą zatem pozostaje oparcie rozstrzygnięcia w tym zakresie na treści art. 98 § 1 k.p.c. – i ponoszenie kosztów stosownie do odpowiedzialności za wynik procesu.

Oparcie rozstrzygnięcia przez Sąd pierwszej instancji na treści art. 102 k.p.c. podlega dyskrecjonalnej ocenie sędziowskiej. Ocenę czy zachodzą szczególne wypadki ustawodawca pozostawił bowiem swobodnej ocenie Sądu. Rozstrzygnięcie w tym zakresie może zostać skutecznie zakwestionowane w ramach kontroli instancyjnej jedynie w razie oczywistego naruszenia reguł zastosowania art. 102 k.p.c. (por. postanowienie SN z dnia 9 sierpnia 2012r., V CZ 26/12, Legalis). Jak podkreślił Sąd Najwyższy w powyższym orzeczeniu, skorzystanie ze wskazanego przepisu jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym sądu orzekającego (por. wyrok SN z dnia 22 listopada 2006 r., V CSK 292/06, Legalis; postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2007 r., I CZ 110/07, Legalis, z dnia 11 lutego 2010 r., I CZ 112/09, Legalis; z dnia 13 lipca 2011 r., III CZ 32/11, Legalis, z dnia 25 stycznia 2012 r., V CZ 103/11, Legalis).

Zarzuty podniesione w zażaleniu, wskazujące jakie okoliczności miałyby przemawiać za zastosowaniem art. 102 k.p.c. w sprawie nie mogły zostać uwzględnione. Uprawnieniem bowiem wierzyciela pozostaje dysponowanie wierzytelnością (art. 509 k.c.). A możliwość dokonania przelewu wierzytelności wynika, z faktu istnienia długu – którego nie spłacono w terminie. Przeniesienie wierzytelności zatem oraz powstanie kosztów kolejnego postępowania celem uzyskania tytułu egzekucyjnego na rzecz nowego wierzyciela wynikają z istnienia samego długu – który obciąża pozwaną. W świetle zarzutów zażalenia, trudno uznać, iż Sąd pierwszej instancji rozstrzygając o kosztach procesu naruszył reguły zastosowania art. 102 k.p.c. a tym bardziej rażąco.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. zażalenie podlegało oddaleniu.

(...)